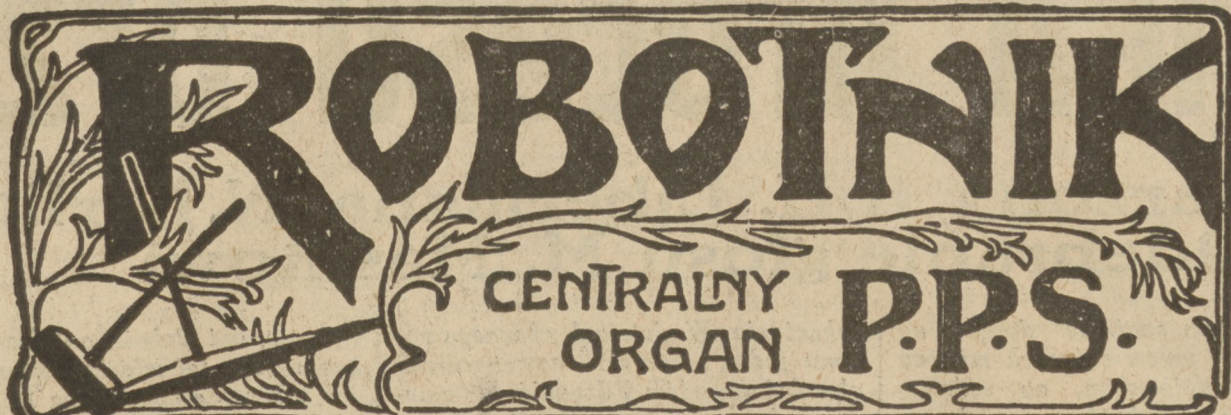

**NIECH ŻYJE RZĄD
ROBOTNICZY
I WŁOSCIAŃSKI**

Redakcja przyjmuje interesantów od 1 i pół do 3 po południu.
Za zwrot rękopisów Redakcja nie odpowiada.
Administracja czynna od 9 do 5 bez przerwy
Kasa czynna od 12 do 2-iej
Opłata pocztowa ulszczona ryczałtem

PROLETARJUSZE WSZYSTKICH KRAJÓW ŁĄCZCIE SIĘ!

**NIECH ŻYJE
SOCJALIZM!**

WARSZAWA, UL. WARECKA NR. 7

REDAKCJA — tel. 776-70.
DYREKCJA — tel. 720-13.
ADMINISTRACJA — tel. 313-80.
DRUKARNIA — tel. 773-43.

KONTO CZEKOWE w P. K. O. 175

CENA NUMERU 20 GROSZY

SPRAWA BRZESKA

We wczorajszym numerze „Robotnika” ogłosiliśmy w możliwie obszernym streszczeniu treść aktu oskarżenia w procesie brzeskim. Ocena tego aktu należy dzisiaj jeszcze przede wszystkim do obrony i do samych oskarżonych. Co do nas, chcemy przypomnieć naszym czytelnikom oświadczenie p. Sławka, podówczas prezesa Rady Ministrów, złożone z trybuny czwartego Sejmu w odpowiedzi na słynną interpelację stronnictwa lewicy i środka.

Twierdzenia p. Sławka sprowadzić łatwo do paru punktów następujących:

1) w twierdzy brzeskiej nie było sadyzmu, ani znęcania się nad więźniami;

2) „Centrolew” był spiskiem rewolucyjnym;

3) dowody jego akcji rewolucyjnej — to Kongres Krakowski, manifestacje 14 września, t. zw. zamach bombowy, tragedia częstochowska.

Tak wyglądało — w skrócie — rozumowanie p. Sławka. Od tego czasu wyrok Sądu Okręgowego o „zamachu bombowym” oraz uniewinnienie przez Sąd Apelacyjny tow. Kaczyka i Czemplińskiego dwa te zdarzenia obróciły w niwecz — wbrew „najlepszej woli” obozu „sancyjnego” — dwie zasadnicze podstawy „teorii spiskowej” p. Sławka. Punkt pierwszy zapewnień b. premiera znajduje zapewne dokładne oświetlenie w toku bieżącej rozprawy, punkt drugi, a w związku z nim historia Kongresu Krakowskiego wymagają kilku słów osobnych.

Istnieje na świecie metoda demokratyczna organizowania życia politycznego danego kraju istnieją także metody... inna. To, co jest zrozumiałe samo przez się, dopuszczalne, jasne, niewątpliwe przy demokracji, staje się „zbrodnią stanu” w warunkach... odmiennych. Naprzykład, — koncepcja „obrazy majestatu” stanowiła przed wojną osnowę prawa karnego trzech mocarstw zaborczych; na zachodzie — nie egzystowała w praktyce; tam chroniły powagę Głowy Państwa obyczaj, poczucie umiaru, kultura, chroniły i przed obelgami i przed... armatami; albo znowu — masowe milicje robotnicze, karne zorganizowane często na sposób wojskowy, jednakowo umundurowane funkcjonują publicznie, otwarcie w Belgii, w Holandji, w Skandynawii, w Austrii, w Niemczech; we Włoszech, w Litwie i gdzieindziej są... „zdradą stanu”, tem samem były w mocarstwach przedwojennych.

Przykładów podobnych możnaby przytoczyć wiele. A wszystkie one stawiają przed Polską jedno proste, tragiczne w swej istocie pytanie:

czy mamy rozwijać się tak, jak Zachód, czy też mamy rozwijać się tak, jak Wschód.

Odpowiedź, jakiej udzielić musi życie polskie, rozstrzygnie o sprawach, decydujących dla przyszłości Rzeczypospolitej. Sądźmy, że czas sformułować mocno i wyraźnie tezę historyczną, którą uznają w głębi duszy za słuszną znacznie liczniejsze umysły, niż się pozorne wydaje:

w dzisiejszym okresie rozwoju społeczno-gospodarczego świata, przy dzisiejszym układzie stosunków międzynarodowych, w obecnych swoich granicach, przy obecnym układzie swoich wewnętrznych sił społeczno-politycznych Polska utrzymać się może tylko, jako praworzędna demokracja.

A sprawa brzeska popchnęła wszystko w Polsce głęboko w objęcia Wschodu; mowa p. Sławka tchnęła poprostu tym „wschodnim” pojmowaniem rzeczy, tragicznym spadkiem myśli, uczuć, nastrojów, punktów widzenia, obcych pod każdym względem nowoczesnemu światu. Dlatego też proces brzeski jest symbolem walki najbardziej zasadniczej, jaką tylko sobie wyobrazić można.

M. M.-ski.

Tow. tow. H. Liberman, N. Barlicki i ob. Putek w drodze do Sądu

Wyrazy solidarności

Współwięźniom brzeskim na ławie oskarżonych ślemy szczerze pozdrowienie.

Celewicz, Liszczyński.

Konferencja P.P.S. i związków zawodowych okręgu piotrkowskiego

odbyta w dniu 26 października przesyła więźniom brzeskim słowa czci i otuchy. Z wami jest cała klasa robotnicza ziemi piotrkowskiej; wasza sprawa jest naszą sprawą!

Zjazd członków związku zaw. matorolnych, obradujący w Częstochowie, w dn. 25 b. m., uchwalił rezolucję, wyrażającą więźniom brzeskim cześć i uznanie, oraz zapewniającą o solidarności z ich ofiarną pracą dla dobra ludu pracującego.

Rezolucja kończy się słowami: „Sprawiedliwość zwycięży musi”.

Przeszło 16 milionów bezrobotnych w 17 krajach

Straszliwy obraz kryzysu gospodarki kapitalistycznej
Dane cyfrowe Międzynarodowego Biura Pracy

(a. o.). Przed rokiem Międzynarodowe Biuro Pracy opublikowało statystykę, dotyczącą stanu bezrobocia w poszczególnych państwach; cyfry te wykazywały

10 milionów

bezrobotnych. Pisano i mówiono wtedy, że tak wielka liczba bezrobotnych jest szczytowym punktem kryzysu gospodarczego. Twierdzono nawet, że bezrobocie powinno zmaleć.

W zimie 1930 r., liczba bezrobotnych zwiększyła się, na wiosnę 1931 r. zmalała wprawdzie, ale nie oznaczało to bynajmniej zmniejszenia się kryzysu.

W roku bieżącym Międzynarodowe Biuro Pracy w Genewie opublikowało znów statystykę bezrobocia, według której bezrobocie w poszczególnych państwach przemysłowych przedstawia

się następująco:

	jesień 1931	jesień 1930
Niemcy	4.104.000	2.882.500
Anglia	2.813.163	2.114.548
Włochy	723.909	399.604
Polska	251.310	193.211
Czechosłowacja	210.908	77.309
Austria	196.321	156.124
Belgia	176.162	63.782
Holandja	65.952	32.755
Francja	53.673	11.214
Nowa Zelandja	48.670	5.311
Szwecja	44.261	21.170
Dania	36.100	26.232
Kanada	32.400	18.473
Węgry	29.412	21.860
Norwegia	22.431	12.925
Szwajcaria	18.506	10.351
Stany Zj. A. P.	7.000.000	4.000.000

Razem więc w 17 państwach liczba bezrobotnych wynosi

15.908.700 bezrobotnych,

podczas kiedy w jesieni ub. liczba ta wyrosła

10.103.442.

Cyfry dotyczące Belgii, Czechosłowacji, Kanady i Szwecji ilustrują stan bezrobocia na dzień 1 lipca 1931 r. i porównane są z odnośnym miesiącem roku ub. Cyfry dotyczące bezrobocia w Stanach Zjednoczonych podane są w przybliżeniu (raczej in minus).

Cyfry podane wyżej nie są dokładne, ponieważ w wielu krajach system rejestrowania bezrobotnych jest różny. Np. w Stanach Zjednoczonych brak jest wogóle danych statystycznych. Cyfry zerpane są ze sprawozdań przemysłowych.

Cyfry podane ilustrują nie tylko ogrom nędzy proletariatu międzynarodowego, ale są potwierdzeniem ciągłego pochodzenia kryzysu naprzód.

Laval wraca do Francji

Donoszą z Nowego Yorku, że premier francuski Laval odpłynął o północy na pokładzie parowca „Le de France” do Francji.

Na bankiecie pożegnalnym wydanym na jego cześć przez francuską izbę

handlową w Nowym Yorku Laval oświadczył m. in.: „Teraz wiemy, na jakim punkcie stoimy, czego chcemy i oczekujemy i czego od nas mogą oczekiwać. Rezultatem rokowań waszyngtońskich będzie niewątpliwie zacięcie

nie współpracy pomiędzy St. Zjednoczonymi i Francją celem obrony kultury i cywilizacji”.

Laval odmówił udzielenia bliższych szczegółów co do rozmów z Hooverem.

Laval zwoła międzynarodową konferencję

Według pogłosek ze źródeł amerykańskich które notuje „New York Herald”, Laval natychmiast po swym powrocie do Paryża, będzie domagał się od gabinetu upoważnienia do zwołania konferencji państw zainteresowanych reparacjami, która przgotowałaby plan

mający zastąpić moratorium Hoovera wygasające w dniu 1 lipca 1932 roku. Konferencja ta zebrałaby się w Paryżu w końcu listopada lub początkach grudnia.

Sprawozdawca zagraniczny „Echo de Paris” donosi, że rząd francuski zaleci zwołanie przewidzianego w planie

Younga komitetu konsultatywnego i zapytuje, czy Niemcy posłuchają tej rady i zwrócić się do Banku Wyplat Międzynarodowych o nominację komitetu, któryby zbadał ich zdolność płatniczą jeszcze podczas trwania moratorium Hoovera

Czytajcie na str. 2 „ROBOTNIKA” sprawozdanie z PROCESU BRZESKIEGO.

W szale podatkowym

Rząd i uległa mu większość sejmowa widzą jedyne wyjście z obecnej sytuacji w uchwaleniu wciąż nowych podatków lub w podnoszeniu norm podatków dawnych. Nic to, że jest miljard zaległości, których pomimo całej falangi sekwestratorów, pomimo wozów zabierających biurka, meble i towary ani rusz ściągnąć nie można.

Oto wystąpił Rząd z projektem nowelizacji ustawy o podatku od lokali. Pierwsze czytanie tej noweli odbędzie się na dzisiejszym posiedzeniu Sejmu.

Nowela rozszerza dotychczasowy zakres płatników, przede wszystkim podciągając pod obowiązek opłacania podatku także lokatorów w nowych budynkach, którzy wedle dotychczasowej ustawy teoretycznie mieli podlegać podatkowi po upływie 10 lat od oddania budynku do użytku, ale dla których ustawa nie określała sposobu wymiaru tego podatku. Również bezrobotni nie mający sublokatorów, a zajmujący mieszkania 2-pokojowe byli dotychczas wolni od podatku, a teraz mu podlegają, gdyż ustawa udziela ulgi tylko dla mieszkań dwuizbowych (pokój z kuchnią).

Dotychczasową stopę podatku (8%) nowa ustawa zachowuje tylko dla lokali 1 — 3 izbowych, inne płać 12 procent (t. j. od mieszkań trzypokojowych poczynając). Miasta otrzymują jak dotąd 4 procent, podwyżka zaś idzie na rzecz Państwowego Funduszu Rozbudowy miast i częściowo (2 i pół procent) zamiast 2 procent, jak dotąd na Rzecznictwo Kwaterunku Wojskowego, który wedle ustawy dotychczasowej miał uczestniczyć w podatku tylko do 31 lipca 1933, a teraz termin przedłużono do końca roku 1942.

Dotychczas podatek od lokali przynosił rocznie 40 milj., z tego fundusz rozbudowy dostawał 10.

O tych nowych podatkach jakiś domorosły poeta wykoncyrował krakowiaka na starą nutę, któremu jednak trudno odmówić słusności:

„Dudni woda, dudni
W cembrowanej studni.
Łatwo uchwalić podatek
Ale ściągnąć trudniej”.

Aresztowania

„przedwyborcze” w Przemysłu

Kampania wyborcza w Przemysłu rozpoczęła się od... aresztowań.

Na zgromadzeniu ludowym w dn. 23 b. m. doszło do scysji między policją a strażą porządkową, która nie chciała wpuścić na salę paru osób przybyłych z widocznym zamiarem prowokowania zgromadzonych. Gdy towarzysze nasi energicznie przeciwstawili się wpuszczeniu tych ludzi, policja aresztowała sekretarza miejscowej Rady Związków Zawodowych, tow. Belucha, oraz tow. Eichlera.

Gandhizm na Cyprze Niezadowolone z rządu angielskiego

Ruch powstańczy na Cyprze trwa. W ciągu dnia wczorajszego przybyły nowe oddziały wojsk angielskich z Egiptu.

Do Nikosji przybyły samochody pancerne, które będą służyły w s'umieniu powstania.

Przywódca ruchu rewolucyjnego, idąc za przykładem Gandhiego zamierzają proklamować kampanję nieposłuszeństwa cywilnego.

Wczoraj zebrał się wielki tłum nad brzegiem jeziora Stonego w pobliżu Limassol, zamierzając dokonać warzenia soli z wody. Władze angielskie wysłały do Limassol oddziały wojska.

Drugi dzień procesu brzeskiego

Oświadczenie oskarżonych H. Libermana, N. Barlickiego, St. Dubois Odebranie głosu M. Mastkowi

W pierwszym dniu procesu odczytano oficjalny akt oskarżenia, wygotowany przez prokuratora przy udziale władz policyjnych i innych. Wzoraż na sali obrad rozległ się głos oskarżenia z ławy, na której zasiadają oficjalni oskarżeni.

Wczorajszy akt oskarżenia wypowiedziany był z wielką mocą i przekonaniem kolejno przez tow. tow.: **LIBERMANA, BARLICKIEGO, DUBOIS, MASTKA**, w sali szczerze wypełnionej, wobec słuchaczy, którzy chwytali każdy wyraz, którzy starali się zapamiętać każde zdanie, którzy starali się przechować jaknajdłuższą frazę z rozprawy i wynieść je nazawątrz i podzielić się niemi z tymi, którym dostęp na salę był zamknięty.

Od chwili, której zabrał głos pierwszy oskarżony — słyszeliśmy w kulurach sądowych w przerwie — proces ten stał się historyczny.

Odczuwaliśmy to wszyscy.

Wystarczyło spojrzeć dokoła: na sędziów, wypełniających miejsca za stołem sędziowskim, na sędziów samych, na adwokatów, na dziennikarzy. Wszyscy ci ludzie, otrząskani z sądem i z dramatem rozpraw sądowych, przejęci byli i porwani potęgą wymowy pierwszego oskarżonego, siłą przekonania, szczerością.

Owszem, znajdował się na sali jeden człowiek, który zachowywał się odmiennie, p. Grabowski, prokurator. Uśmiechał się ironicznie, nawet w najbardziej dramatycznych momentach przemówień; które u ludzi obojętnych wyciskały łzy wzruszenia. Każdą notatkę robił z grymasem, który zapewne miał wyrażać sceptycyzm. Zachowanie się p. Grabowskiego wywołało powszechne oburzenie i niesmak.

Dzieje Polski „pomajowej”, dzieje dyktatury Piłsudskiego opowiedziane były przez oskarżonych. Rzeczowo, spokojnie, z powoływaniem się na akt

oskarżenia. W dziejach obecnego reżimu jeden moment nawet przez chwalców rządów Piłsudskiego zawsze był specjalnie podkreślany: moment aresztowania posłów i wywiezienia ich do Brześcia.

Czyż więźniowie brzescy mogli pominąć tę chwilę? Czy mogli nie mówić o swym aresztowaniu i o katowni brzeskiej?

Przewodniczący sądu przerwał tow. Libermanowi, kiedy ten zaczął mówić o Brześciu. Nie dotyczy to bowiem sprawy...

Ale nie udało się wypędzić widma Brześcia z sali obrad. Nie udało się wykreślić z pamięci tego, co się działo w Brześciu.

Nie można było zmusić Libermana do zachowania miny spokojnej i obojętnej wtedy, kiedy przypominał on sobie w toku swego przemówienia chwilę aresztowania, kiedy chwycił za serce nadwreżone i na chwilę przerwał, aby wodą uspokoić wzburzenie.

Nie można żądać, ani od Bar-

lickiego, ani Dubois, ani Mastka, aby zeznając w tej właśnie sprawie, omiatali starannie noc z 9 na 10 września i o niej zapominali.

Obawiamy się, że nawoływania p. przewodniczącego i jego upomnienia, iż będzie odbierał głos, jeżeli oskarżeni będą mówili o Brześciu, nie odniosą skutku, bo nie można od tych ludzi żądać rzeczy niemal nadludzkich.

Tow. Mastek, zresztą, już nie mógł dokończyć swojego oświadczenia właśnie z powodu Brześcia. Odebrano mu głos, by wyraz Brześć nie powtarzał się zbyt często.

**

Tow. Barlicki w przemówieniu swem namalował szeroko tło polityczne, na którym rozgrywały się wypadki, omawiane na sprawie. Tow. Dubois zajął się oceną aktu oskarżenia i postępowania władzy, które wydały rozkaz aresztowania i prowadziły śledztwo. Surowa krytyka prokuratury wywołała potem nowe ostrzeżenie

przewodniczącego.

Jeszcze siedmiu ma zeznawać oskarżonych. Nie wolno im mówić o Brześciu i krytykować władzy, za których sprawą cierpieli oni i fizycznie i moralnie.

js.

Drugi dzień rozprawy brzeskiej zaczął się o godz. 10 m. 15.

Sąd wkracza na salę; zwraca powszechną uwagę, że protokolant - urzędnik policji p. Leiserman nie siedzi już przy stole sędziowskim.

Przewodniczący Hermanowski zwraca się do tow. H. Libermana.

PYTANIA.

Przew. Hermanowski: czy przyznaje się pan do winy? przewodniczący powtarza końcowy ustęp aktu oskarżenia, dotyczący przygotowania do zamachu stanu.

Tow. Liberman: Nie.

Przew. Hermanowski: Czy chce pan złożyć wyjaśnienia?

Tow. Liberman: Tak.

Wśród nieprawdopodobnej wprost ciszy, tow. Liberman zaczyna mówić.

Zeznanie Hermana Libermana

Nie jest prawdą, że przygotowałem zamach, że przygotowywałem rewolucję, że chciałem obalić Rząd marsz. Piłsudskiego w drodze zamachu stanu.

Prawdą jest, że chciałem i chcę Rząd ten obalić, ale chciałem to uczynić drogą walki parlamentarnej, drogą wyborów, a więc wolą całego narodu.

AKT OSKARŻENIA.

W akcie oskarżenia jest mowa o spiskach, o przygotowaniach do zamachu, o „bojówkach”. Ci panowie, którzy ten dokument pisali, złożyli dowód, że nie znają historii Socjalizmu i nie znają wcale PPS.

PPS opiera się przede wszystkim na masach; przez uświadomienie mas różniemy. Jesteśmy demokratami. Zwycięstwo osiągnąć pragniemy przez zdobywanie nowych praw.

Revolucji; sztucznie wywołać nie można. Rewolucja i spisek — to są dwie rzeczy sprzeczne. Musi dojrzeć opór mas przeciwko danemu ustrojowi. Rewolucja masy robią jawnie, spisek wymaga konspiracji, bywa dziełem jednostek, spieszących do władzy. Wobec olbrzymich przemian, zachodzących na świecie partia socjalistyczna nie potrzebuje działać za pomocą spisków. Związka się przed kilkunastoma miesiącami. Mieliśmy w Sejmie, jako opozycja, większość. Mieliśmy za sobą opinię publiczną, i Prawo było za nami.

TRZECI SEJM.

Według aktu oskarżenia wtedy zerwaliśmy z Rządem marsz. Piłsudskiego, kiedy nastąpił rozbrat między metodami Rządu a metodami naszymi. W rozumieniu aktu oskarżenia metody pana marszałka były szlachetne, język jego był językiem aniołów a nam zarzucano metody przewrotne i nikczemne. Ja będę mówił o taktyce naszej i o taktyce obozu rządowego, będę mówił o faktach, o tem, co się działo w latach 1928, 1929, 1930.

Zebrał się trzeci Sejm Historyk określił krótko sposób „robienia” ówczesnych wyborów, jako

teror, korupcja i oszustwo; a jednak opozycja zdobyła większość; rząd parlamentarnie był w naszych rękach.

Jak się rozwinęła praca? Sejm uchwałił prowizorium budżetowe zaraz na wstępie, ustawę o inwestycjach na sumę 93 milionów, uchwałił wreszcie budżet, chociaż odnosił się wrogo do Rządu; uczynił to wszystko dla dobra Państwa.

Mimo to sesja została wnet zamknięta.

PIERWSZE UDERZENIA.

Po zamknięciu sesji p. marsz. Piłsudski podał się do dymisji i uważał za potrzebne opisać, dlaczego to uczynił. W wywiadzie swym oświadczył — między innymi, — że gdyby nie walczył ze sobą, toby bił i kopał posłów bez ustanku, a to dlatego, że posłowie... przemawiają

SPRAWA CZECHOWICZA.

Sejm zebrał się na sesję jesienną r. 1928. Wyszło na jaw, że Rząd wydał bez upoważnienia 566 milionów zł. Sejm musiał zażądać rachunków i legalizacji. Zwlekano miesiącami. Odpowiadano nam, że marsz. Piłsudski jest chory, że

trzeba go oszczędzać. „Bity i kopany” Sejm czekał.

Teraz już wiemy, dlaczego tych kredytów nie legalizowano; p. marsz. Piłsudski wogóle nie chciał ich legalizować. Nawet ówczesny premier p. Bartel domagał się legalizacji.

W tych warunkach musiało dojść do Trybunału Stanu. Mówiono przed nim o wielu rzeczach, ale nie mówiono o 8 milionach użytych na fundusz dyspozycyjny, nie wyjaśniono, na co poszły te pieniądze.

NIEDOSZŁA KONFERENCJA.

Po Trybunale Stanu, mimo wrogiego stosunku do mnie, otrzymałem wraz z kilkoma innymi posłami zaproszenie do ówczesnego premiera p. Światalskiego na konferencję.

Wtedy to ujawniło się po raz pierwszy ściśle porozumienie stronnictw lewicy i środka. Stronnictwa zaczęły myśleć o wspólnej obronie praw narodu, godności Sejmu. Wszystkie dały jednokową odpowiedź odmowną: jeśli Rząd chce z nami mówić o sprawach Państwa, — niech zwoła Sejm, na konweniety nie przyjdziemy.

Istożnie! zwołano Sejm...

DZIEŃ 31 PAŹDZIERNIKA 1930 R.

W dniu 31 października ja sam do Sejmu nie mogłem się dostać, bo wejście było zatarasowane przez oficerów. W przedsiomku było około 150 oficerów. Zdarzenie to znane jest powszechnie. Zajęcie zostało zlikwidowane dzięki mężnej postawie marszałka Sejmu. Na żądanie bloku rządowego powołano Nadzwyczajną Komisję Śledczą, której referentem ja byłem. Przeprowadziłem śledztwo pod przewodnictwem pos. Cze twertyńskiego; przesłuchalem świadków; oficerowie „kwaterowali” w Sejmie od 4 do 8 wiecz., aż komendant miasta polecił im gmach Sejmu opuścić. Marsz. Piłsudski oświadczył, iż czekał oni na jego rozkaz. Sytuacja była fatalnie podobna do sytuacji na III moście; i tam i tu oddziały wojskowe czekały na rozkaz.

Zrozumieliśmy wówczas, że na Sejm czyha spisek, czyha gwałt, że walka się toczy nie tylko o prawa, ale i o życie.

Ostrzegano mnie, bym w tym dniu nie chodził do Sejmu, bo życiu memu grozi niebezpieczeństwo.

Akt oskarżenia mówi o składzie rewolwerów w Sejmie, ja jednak daremnie szukałem rewolweru dla siebie.

Na tym właśnie polega różnica metod naszych.

UPADEK P. ŚWIATALSKIEGO.

Rząd p. Światalskiego został obalony. P. Prezydent zaprosił na konferencję do siebie przedstawicieli stronnictw „rewolucyjnych”. Czego żądaliśmy na tej konferencji?

Poszanowania prawa i środków zaradczych dla walki z kryzysem.

Dla siebie posłowie opozycji nie żądali niczego; co zaś uczynili panowie z B. B. po utworzeniu Rządu p. Bartla? Uchylili się od wszelkiej pracy w Sejmie; wszystkie referaty objęli posłowie opozycji; pracowali dzień i noc nad budżetem dla Rządu, który politycznie zwalczał. Wszak p. Byrka wyraził publicznie uznanie dla tempa ówczesnej pracy i dla jej rzeczowości. Łagodny był nasz stosunek do Rządu p. Bartla; rozumieliśmy potrzeby kraju, nie chcieliśmy iść do rewolucji drogą spisku; kołatała się gdzieś nadzieja, że

tam u góry dojdą do zrozumienia sytuacji.

PRZESILENIE.

Gabinet p. Bartla ustąpił. Misję tworzenia Rządu objął p. Szymański. I znowu „rewolucyjny” „Centrolew” wysunął takie postulaty, jak zmiana systemu rządzenia, poszanowanie Konstytucji i Prawa, zbadanie nadużyć, zabezpieczenia kraju przed kryzysem.

Koła „miarodajne” wybrały... Rząd p. Ślawa.

BEZCZYNNOSĆ.

P. Ślawek zajął wobec rosnącego kryzysu postawę zupełnie bezzinną; palec nie ruszył. „Rewolucyjny” „Centrolew” postanowił zwrócić się do Prezydenta o zwołanie sesji nadzwyczajnej Sejmu i Senatu.

„SESJA”.

To, co się stało później, było czemś bardzo bolesnym, mogło zachwiać w każdym człowieku wiarę w przestrzeganie przysięgi tam, u góry.

P. Prezydentowi doradzono dziwny proceder. Dekret zwołał sesję na 23 maja r. 1930, i 23 maja sesję odroczone na 30 dni; przed upływem tego terminu 20 czerwca Prezydent sesję zamknął.

Te trzy zarządzenia były proklamowa niem samowoli.

ODWOŁANIE SIĘ DO LUDU.

Stało się rzeczą jasną, że Rząd wszedł na drogę walki z Konstytucją, że uderzono w samą zasadę Sejmu. Ogarnęło nas wszystkich przerażenie; ujrzelśmy przed sobą widmo tego, od czego Polska cierpiała przez 150 lat; nie można leczyć skutków niewoli nową niewolą. Lekarstwem jest tylko wolność, a wolność — to przestrzeganie prawa.

Postanowiliśmy powiedzieć ludowi, że nasza rola jest w Sejmie skończona, i dlatego jest skończona; postanowiliśmy uświadomić lud, że u góry walka o prawo jest traktowana, jako walka osobista marsz. Piłsudskiego z posłami, podczas gdy chodzi naprawdę o prawa narodu, poręczone przez Konstytucję.

Tak! postanowiliśmy powołać lud na ulicę, ale nie w takim rozumieniu, jak to głosi akt oskarżenia. Przed dwoma tygodniami 60.000 urzędników wyszło na ulice Londynu i demonstrowało, ale nie w imię rewolucji, tylko, by wskazać Rządowi, że ludzie są wzburzeni.

Gdzieś indziej 100.000 dawnych wojskowych wyrażało na ulicach wolę pokoju i nienawiści do wojny.

My co roku 1 maja wychodzimy na ulicę i demonstrujemy... I w Krakowie lud wyszedł na ulicę z plakatami, które nie były zakazane przez władzę, po czym rozszedł się do domów. Jest to nowoczesny sposób ujawniania myśli i uczuć. Dla olbrzymiej demonstracji zwołany został Kongres Krakowski.

KONGRES KRAKOWSKI.

Na 10 dni przed terminem Kongresu przygotowano projekt rezolucji. W jej szczegóły wdawać się nie będę. Zajmę się tylko punktem, mówiącym że Prezydent jest niepomny złożonej przysięgi i winien ustąpić.

Stwierdzam, że za tą rezolucją głosowałem i że odpowiada ona całkowicie moim przekonaniom. Obóz rządowy usiłuje wzmocnić w opinii publicznej, że do Prezydenta trzeba się odnosić, jak do Monarchy. Ale Polska jest krajem

republikańskim, Prezydent jest tylko pierwszym obywatelem.

Gdy następuje konflikt między Konstytucją a Prezydentem, ktoś to musi wyraźnie powiedzieć. My, jako posłowie, wypowiedzieliśmy w myśl Konstytucji to, co naród miał prawo powiedzieć. W naszym czynnie niema cech przestępstwa. Za mną siedzi na ławie oskarżonych człowiek, którego Rząd obalono przemocą. Pokazano wówczas, jak to się robi. Nam się zarzucano dwuletnie przygotowania Kongresu Krakowskiego uznaje się za próbę generalną zamachu, podczas, gdy w istocie przystępowaliśmy do przygotowań wyborczych. Chcieliśmy, by cały naród stanął solidarnie do walki o prawo. Obok czerwonich sztandarów powiewała w Krakowie chora ramię w obronie prawa i Konstytucji. W pocie czoła pracowałem nad zmontowaniem tego bloku solidarności... a w dniu 9 września zostałem aresztowany... tu w Polsce...

**

Po naszym aresztowaniu przyszedł 14 września, rozegrały się tragiczne wypadki.

Prokurator pogroził mojej siwej głowie widmami ofiar... zarzucił mi, że ja chcę przekreślić sprawę Kostrzewskiego.

Przyznaję że skrucha, że chętnie pograżyłbym w przepaść niebytu i śmierci tych zabitych, i śmierć Kostrzewskiego i śmierć tych co zginęli w 1926 r. na ulicach Warszawy.

Gdy współoskarżony ze mną Witos ofiarowywał władzę marsz. Piłsudskiemu, gdy ofiarowywała mu ją lewica, p. marszałek tej władzy przyjąć nie chciał.

Po zabójstwie Prezydenta Narutowicza zgłosiła się do nas grupa „piłsudczyków”, zajmujących dziś bardzo wysokie stanowiska i zażądali zorganizowania...

Przewodniczący przerywa: To się nie wiąże z aktem oskarżenia.

Tow. Liberman: Poddaję się woli prezesa. Przyszłość i tak zdemaskuje te tajemnice. Wówczas PPS, wydała odezwę w której wyraziła oburzenie z powodu przelewu krwi i podkreśliła, że my nie chcemy ani zemsty, ani anarchji i że przy porachunkach partyjnych zginąć mogą rzeczy wielkie.

Myśmy nie chcieli krwi i gwałtu; takie stanowisko zawsze PPS. zajmowała. Myśmy zawsze stali na stanowisku obrony prawa.

Polska opozycja latami walczyła o prawo... a w odpowiedzi na to słyszeliśmy wołanie: Wy chcecie władzy... a gdy w r. 1926 dyktator zwyciężył, zażądał złamania Konstytucji. Gdy ludzie ginęli z głodu, gdy setki rąk pozostawały bez pracy, ponad tem brzmiał ciągle jej den okrzyk: mało władzy, chcemy władzy! Aż władza całkowicie przeszła w ręce jednego człowieka. Przez 3 dni bombardowano zamek Prezydenta, przez całe miesiące bombarduje się porządek prawny w Polsce. Tego żaden na ród nie wytrzyma, tego bombardowania prawa, tego zacieśniania pętli denuncjacji i gwałtu na szyli społeczeństwa.

OPINIA ZAGRANICZ.

Nasza opozycja żąda tylko prawa i wolności, ale demokracja jest stratowa-

na, przez Brześć zerwano pomost, łączący Polskę z demokracją Zachodu. Mam nadzieję, że pan prezes pozwoli mi mówić o tym, co w akcie oskarżenia mi się zarzuca: że zagranicą szkodziłem Polsce. Jest tu mowa o tej broszurze, którą wydała Międzynarodówka, a którą rozpowszechniono na sesji Ligi Narodów w Genewie.

Wina za to że dzięki wiadomościom o Brześciu szkodzi się Polsce trafia w tych, co tę sytuację stworzyli. Nie trzeba było takich faktów stwarzać, trzeba było przewidzieć jak bardzo może to Polsce zaszkodzić.

Vandervelde, który tę broszurę pisał to mój przyjaciel. Gdyby jego spotkało coś podobnego jak mnie zareagowałbym tak samo. Przyznaję, że gdy po wyjściu z Brześcia po kilku miesiącach spotkałem go uściskałem mu dłoń za to, że tyle nam serca okazał. Ja kocham moją ziemię ojczystą i złożyłem na to dowody ale idea międzynarodowej solidarności to wielka rzecz. Dziś życie narodów płynie falą podwójną: swoim życiem i życiem międzynarodowym i Polska jest falą tą porwana.

Ja z Vanderveldem służyłem jednej i tej samej idei: holdujemy idei solidarności międzynarodowej, a cóż jestem winien, że w naukowych książkach jak w pracy Barthelemy podane jest to, co przecierałem w Brześciu. Co jestem winien, że ci, którzy piszą o walkach o wolność ludów podają nasze nazwiska.

STOJĘ PRZED WAMI...

I obo teraz jako oskarżony stoi b. oskarżyciel z Trybunału Stanu. Gdyby w Polsce panowała sprawiedliwość Boża, stałbym nie jako oskarżony, ale jako oskarżyciel ale... są dwa powody składające się na ten stan rzeczy. O jednym z nich mówią gazety prorożkowe „bronimy Brześcia jako posunięcia politycznego okupionego ofiarą i pożyteczną pracą dla państwa”. Wysunięto tu rację stanu, jako powód. „Gazeta Polska” napisała zresztą: „za cenę Brześcia mamy większość”, a sanator Radziwiłł oświadczył w swoim czasie, że fakt bicia posłów to był „proces dziejowy”. Przeszedłem więc przez proces dziejowy, a teraz przechodzę przez proces sądowy.

Drugi powód tego, że jestem oskarżony jest uzasadniony cytatami z moich przemówień. Wstyd mi mówić o tych, co streścili te moje mowy, takie tam są bzdury.

Jedno jest wiadomem w Polsce: byłem jednym z rzeczników w obronie demokracji, w walce jaką toczył z nią marsz. Piłsudski. Byłem referentem w roku 1926 w sprawie dekretu prasowego, byłem oskarżycielem w Trybunale Stanu, tam powiedziałem wszystko

Przewodniczący: to też nie ma nic ze sprawą.

Lieberman. Ale to są motywy aktu oskarżenia przeciwko mnie, aktu, który sporządzony został przez winowajców sprawy w Trybunale Stanu.

NICZEGO NIE COFAM.

Niczego z tego co powiedziałem w Sejmie i w Trybunale Stanu nie cofam, niczego nie odwołuję i wierzę, że dyktatura padnie pod naporem moralnym całego społeczeństwa.

(CIĄG DALSZY NA STRONICY 3-EJ)

PROCES BRZEŃSKI (CIĄG DALSZY)

Zeznanie Norberta Barlickiego

DZIEŃ 31 PAŹDZIERNIKA.

Co miała oznaczać „parada” wojskowa 31 października 1929 r. nie wiadomo, ale że nie miała ona dobrych zamiarów — to fakt, była zniewagą Sejmu zniewagą marszałka Daszyńskiego, zniewagą stwierdzoną podpisem min. Składkowskiego. I gdzież wtedy był oskarżyciel publiczny gdy dopuszczano się zniewagi pozostającego na stanowisku marszałka Sejmu, tego który w razie śmierci Prezydenta, obejmuje po nim władzę.

WALKA O WŁADZĘ.

Gra prowadzona przez Rząd daje coraz bardziej wszystkim do zrozumienia, że jest to gra o władzę. Jaskrawym tego dowodem była walka o zmianę konstytucji. Tow. Lieberman udowodnił wobec całego Sejmu, że zmiana konstytucji była ograniczeniem woli narodu. Zawsze i wszędzie decydowała wola „czynnika rozstrzygającego”. Przejawiło się to m. in. w tem jak marsz. Senatu Szymański, utworzywszy listę Rządu powędrował z nią gdzie należy i otrzymał warunki jakie postawiono Sejmowi... jako nagrodę przyjęcia kandydatury. Warunki te mówiły o tem, że partijom i posłom nie wolno wtrącać się do Rządu, że posłom i partjom nie wolno wtrącać się do spraw już uchwalonych (co oznaczało chęć pozbawienia w przepaści niebytu sprawę o miliard złotych) — i to że Sejm nie zostanie przez pół roku zwolony.

Z warunków tych widoczne są aż nadto cele marszałka Piłsudskiego.

PPS., która przestrzegająca jaknajroczystej robotników by nie sięgali przez mocą po swoje prawa, — była w nielada trudnym położeniu, by pozostać wier na samej sobie. Staliśmy mocno na swem stanowisku, mając na względzie dobro państwowe, wiedząc, że najmniej szary ruch w państwie byłby niebezpieczeństwem.

DO LUDU.

Postanowiliśmy wreszcie zaapelować do społeczeństwa ale nie miało to nic wspólnego z usunięciem przemocą członków Rządu. Nie chodziło nam o poszczególne członków Rządu. Nie widzieliśmy poszczególnych osób, wiedzieliśmy jedno, że rządy „pomajowe” czerpią swe siły nie z woli Sejmu — a z woli „czynnika decydującego” o wszystkim w państwie. A systemu rządzenia samowładnego jednostki z naszą Konstytucją nie można połączyć.

Chciałbym więc wiedzieć, o co nas pan prokurator właściwie oskarża? Czy w imię Konstytucji której broniliśmy?

CEL.

Dziś jesteśmy w posiadaniu tajemnicy do czego dążyli czynnicy, rządzący Polską: do zneutralizowania mas. Gdyby to doszło do skutku, — bylibyśmy w największym niebezpieczeństwie, gdyż nasza siła polega właśnie na uświadomieniu każdego robotnika i każdego chłopca.

W czasie najazdu bolszewickiego w Radzie Obrony Państwa, gdzie byłem wspólnie z p. Piłsudskim, widzieliśmy potrzebę uświadomienia całego społeczeństwa o konieczności obrony państwa... i na wezwanie nasze otwarły się wrota ofiarności społeczeństwa. Takim był w istocie ów „cud nad Wisłą”.

Do realizacji szaleńczych pomysłów niektórych czynników nie dopuścimy wiedząc że to grozi bezpieczeństwu państwowemu. Chcemy stać zresztą na gruncie dozwolonym przez Konstytucję. Chodź nam o opinię publiczną. To nie my sięgaliśmy do mafijności. Myśmy mafijność uważali zawsze za zgubną dla społeczeństwa i dla państwa.

„CENTROLEW”.

Jako przedstawiciel CKW. PPS. stwierdzam, że „Centrolew” nigdy nie był żadnym „sztabem rewolucyjnym” rządzącym poczynaniami partii. Tłumaczyłem to p. Demantowi i w Brześciu i w Grójcu.

KONGRES KRAKOWSKI.

Zwołaliśmy Kongres Krakowski, bośmy uważali, że już czas najwyższy do poinformowania ogółu o istotnych celach i zamiarach marszałka Piłsudskiego. Nie mogliśmy uczynić tego przy pomocy prasy bo wolnej prasy nie mamy, a pisma rujnuje się ustawicznymi konfliktami. Wybraliśmy Kraków, bo tam narodziła się Niepodległość Polski. Zresztą w Warszawie znajduje się specjalnie wyćwiczona do walk ulicznych policja, ćwiczona w używaniu bomb cuchnących, granatów i t. d. Mówi się, że P. P. S. przygotowała przeciwko policji aż 300 milicjantów. Żałuję, że panowie oskarżyciele nie przybyli osobiście na Kongres, przekonali by się, jaki tam był porządek utrzymany właśnie przez tę milicję.

Na Kongresie uchwalono rezolucję... (tutaj tow. Barlicki odczytuje rezolucję Krakowską) a w tym samym czasie na ulicach Warszawy nie brakło ulotek, wzywających do skończenia z istniejącą Konstytucją. Prasa prorządowa wyraźnie wzywała do podarcia na strzępy Konstytucji.

Przekonaliśmy się już przed Kongresem krakowskim, że Prezydent stał się

narzędziem w rękach tych panów z B. B. W. R. Mogę na dowód tego przytoczyć moją rozmowę z Prezydentem...

Przewodniczący przerywa: To niepotrzebne.

Tow. Barlicki, ale to byłoby dobre. Gdy byliśmy u Prezydenta z redaktorem Niedziałkowskim Prezydent oświadczył nam, że nie wie, kiedy będzie sesja sejmowa... bo „nam p. marszałek jeszcze tego nie powiedział...” gdyż czasem p. marszałek mówi o swych planach na tydzień przedtem, a czasem na miesiąc przedtem”. Dowodem szanowania Sejmu było zwoływanie Sejmu... i nie zezwalanie na otworzenie przezeń ust... Na Kongresie posłowie spełnili tylko swój obowiązek jako obywateli kraju.

Dla skontrolowanie jaki skutek odniósł Kongres krakowski zwołaliśmy na 14 września zgromadzenia w 22 miastach Polski... Dlaczego właśnie te zgromadzenia otrzymały nazwę „marszu na Warszawę” to wiadomym jest tylko oskarżycielom publicznym.

Nie widziałem co się działo w dniu 14 września, byłem wtedy w Brześciu a tam p. Kostek-Biernacki tłumaczył mi że jestem zbyt wielkim przestępcą, bym mógł liczyć na prawo i sądy. Gdy naradzano się ze mną przed aresztowaniem, co zrobić z manifestacjami wyznaczonymi na dzień 14 września, gdyż już nastąpiło rozwiązanie Sejmu, powiedziałem, że na zgromadzeniach tych domagać się trzeba będzie czystości wyborów. Uważaliśmy jeszcze wtedy, że o ile Prezydent rozwiązał Sejm to Rząd wkroczył na drogę legalną. Zaprzeczono temu nasze aresztowanie, osadzenie nas w Brześciu i traktowanie nas w twierdzy tak, jak to bardzo dokładnie opisano w interpelacji sejmowej. Dobre pojęcie mieli ci panowie co zarządzili te aresztowania o rewolucji, gdy sądzili, że rewolucji zapobiegnie aresztowanie 11 ludzi.

Panowie oskarżyciele widzą dowód przygotowywania do rewolucji w posiadaniu przez PPS milicji. Dowiedziałem się, że czynią nam z tego zarzut w Brześciu od p. Demanta. Potem dowiedziałem się, że to p. Tulo, p. Purzycki i inni zamaskowani agenci „pracowali” w milicji, i poznałem stare carskie metody prowokacji. Kto zna współczesne organizacje socjalistyczne, wie że wszystkie one posiadają swoje milicje porządkowe. Jeśli istnieją u nas całe szeregi „bojówek”, popieranych przez władze i policję a gojących nam co chwila, to i my musimy mieć swoją milicję dla samobrony. Przecież ja w chwili aresztowania nie wiedziałem czy to policja mnie nadchodzi, czy to napad bandycki, albo najście przedstawicieli tajemniczej

organizacji wymierzającej „sprawiedliwość”, o której wyroku na mnie przestępstwo mnie kilkakrotnie. Wiedziałem nawet, że dwukrotnie czekali na mnie jacyś ludzie przed hotelem sejmowym, wiedziałem, że w tym samym czasie został napadnięty poseł Jan Dąbski. Cóż więc dziwnego, że słysząc brudne dobijanie się do drzwi, wzywałem pomocy i przez okno alarmowałem ulicę.

Dopiero, gdy przez jedne drzwi już wyważone, a drugie wyważone wylegitymowałem komisarza policji, wpuściłem tych co się dobijali i oddałem się w ich ręce. Cóż dziwnego, że mamy swoją milicję, gdy toleruje się bojówki Jaworowskiego, która na mój wiec w kinie Hel przysłała aż 150 ludzi, gdy chodząc w biały dzień po ulicy trzeba się mieć na baczności, boć były przecież wypadki, że nam pomordowano ludzi, co stwierdziły sądy niejednokrotnie. Taką już jest atmosfera, że trzeba myśleć o samoobronie.

Wywołano tu widmo tragedji częstochowskiej. Zapomniano, że nieszczęśliwy Kostrzewski sam postanowił na własną rękę się zemścić za to, że spowiewano święty dla niego czerwony sztandar. PPS. nie posiada w swym programie teroru, jako środka walki. Stosowaliśmy terror tylko w latach 1905 — 1906 i to pod naciskiem marsz. Piłsudskiego, który terror uznawał. PPS. w Polsce Niepodległej wykluczyła terror ze swej taktyki. W jednej ze spraw gdzie skazano ludzi na 12 lat ciężkiego więzienia za rzekomy terror Sad Apelacyjny wydał wyrok uniewinniający. W drugiej sprawie o t. zw. zamach bombowy ostatnie słowo powiedziane jeszcze nie zostało. Jako przedstawiciel CKW. odrzucam wszelkie podejrzenie, by jakkolwiek zamach był przygotowany. Posadzenie nas na ławie oskarżonych robi wrażenie, jakby mnie ktoś uderzył nożem, a potem oskarżył mnie o to, że moja krew zbryzkała mu ubranie.

Dzisiejsza sprawa to jeszcze jedna karta dziejów PPS. Ten wyrok, który tu zapadnie, będzie miał znaczenie nie tylko społeczne i polityczne ale i dziejowe.

Wierzę, że wysoki sąd będzie jednocześnie Sądem historii.

Zeznanie Stanisława Dubois

Wśród ogromnego napięcia na sali pewnym, spokojnym głosem składa oświadczenie tow. pos. Dubois.

Oczywiście dążyliśmy do objęcia władzy. PPS dążył nie tylko do zdobycia władzy ale i do zmiany ustroju społecznego, a objęcie władzy jest dla nas środkiem. Do objęcia władzy nie dążyliśmy drogą spisku. Partja masowa nie może tego czynić. Spisek rodzi się w podziemiach. Mogą go robić zakonspirowane klki wojskowe. Przykładem spisku w Polsce jest rok 1926. Partja licząca tysiące członków nie może dążyć do objęcia władzy tą drogą, gdyż nie ma na to sposobu. Przykłady historyczne wskazują, iż proletariąt inną drogą zdobywa władzę. Np. w Hiszpanji.

Jesteśmy oskarżeni, żeśmy dążyli do zamachu stanu. Możemy odwrócić zarzuty.

Przytoczę kilkanaście stenogramów z posiedzeń Sejmu w których widzimy, iż właśnie przedstawiciele BBWR nawoływali do zamachu stanu. 5 czerwca 1928 r. na posiedzeniu Sejmu pos. Sobolewski powiada, „głównym naszym celem jest naprawa Konstytucji w Sejmie lub poza Sejmem”. Przecie p. Sobolewski groził zamachem stanu. Także p. Sławek wielokrotnie powiadał do opozycji „bezczelne łajdaki”, „chcemy zmienić Konstytucję i siłą do tego zmusić”, „lepiej połamać kości jednemu posłowi i t. d. — twierdził p. Sławek, ale wtenczas cicho siedział

prokurator. Gdyby prokurator chciał być bezstronny, nie myśmymy powinni siedzieć na ławie oskarżonych.

Opracowywałem wniosek PPS przeciwko napadom na działaczy partyjnych, na lokale i t. d. domagaliśmy się kresu tym napadom. Tylko z winy BBWR nie doszło do rozpatrzenia mego wniosku. Mogę przytoczyć 60 kilka przykładów napadów. Ale nie chcę zajmować czasu, wystarczy pobicie posła Pragiera, także posła Ciołkosza, siedzących tutaj na ławie oskarżonych. Sprawca napadu na posła Ciołkosza — Czuma z dawnego komunisty stał się obecnie komisarzem Kasy Chorych w Kole (poruszenie na sali) ja też byłem przedmiotem napadów, ale sprawy z mego oskarżenia z powodu... braku cech przestępstwa zostały umorzono. Mało tego, człowiek w elkiego serca, przyjaciel mój serdeczny Teofil Jaskowski został zamordowany. Także robotnicze Józefiak i Bucholz świetnie zapowiadający się działacze. W Z głębin Ulśnowski — mordował członków PPS za co został skazany na 4 lata ciężkiego więzienia; a sprawa Niedziałkowskiego kilkakrotnie napastowanego a pobicie sekretarza włóknianczy Walczaka a za to wszystko b. skromne wyroki wyznaczono napastnikom.

Nie mogliśmy patrzeć spokojnie na rozbijanie lokali, zebrań i mordowanie najdzielniejszych towarzyszy partyjnych. Musieliśmy mieć kadry, które zabezpieczają. Musieliśmy bronić się

fizycznie i moralnie. Wszystkie partie socjalistyczne w Europie mają swoją milicję ze wyjątkiem faszystowskich Włoch, gdzie dyktatura wpędziła socjalizm w podziemia. Także inne partie w Polsce posiadają milicję np. „Strzelec”. Słynny jest w Polsce niejaki Łokietek.

Przeciwko jednoci naszej partji sprzy sięgają się i władze bezpieczeństwa. Słynna jest sprawa Orlika o odszkodowanie za rozbijanie PPS w okresie wyborów.

Niszczenie PPS. to jest system połączony ze złą wolą. Jestem na skutek do nosu oskarżony za podburzające przemówienie w dniu 7 listopada 1929 r. jakoby z okazji rocznicy rewolucji komunistycznej. P. prokurator wie, że P. P. S. jest wrogo usposobiona do komunistów. Ja protestuję przeciwko takie mu stawianiu sprawy, bo ja nie mogę prokuratora posadzić na ławie oskarżonych (poruszenie na sali).

W Białowieży przemawiałem na zgromadzeniu o historycznej masakrze PPS na placu Grzybowskim w Warszawie. Na drugi czy trzeci dzień zerwano flagę państwową w Białowieży, a ja według aktu oskarżenia za to odpowiadam. To jest metoda oszczerstwa, przeciwko której występuję z całą stanowczością. Zostaliśmy aresztowani i osadzeni w twierdzy brzeskiej. Stało się to zgodnie z wywiadem Piłsudskiego, który nakazał aresztowanie b. posłów za rzekome przestępstwa nprz. wekslowe macher-

ki i oszukaństwa, za które my dzisiaj na ławie przestępców nie siedzimy, a teraz jesteśmy oskarżeni za spisek. Jest to zrozumiałe, bo wtenczas mieliśmy akcję wyborczą. Możliwe jest również, że fala wekslowa teraz spada.

Panowała wśród sfer sądowych ogromna radość, że sądownictwo idzie za wolą marszałka Piłsudskiego. To co stało się a co przedstawiła dokładnie interpelacja w sprawie brzeskiej było z góry przygotowane. Mówiło się: „wyrzucić posłów za drzwi”, „bić posłów i kopać”. Nie chcę uprawiać złośliwości, ale stwierdzam, iż spisek, o który jesteśmy oskarżeni, został dorobiony, aby usprawiedliwić to, co działo się w Brześciu. W Brześciu np. Demant nie pozwolił odpowiadać...

Przew. Hermanowski przerywa słowami: Kwestja traktowania w Brześciu nie wiąże się z aktem oskarżenia, ponieważ to nie może być sprawdzone.

Zeznanie Mieczysława Mastka i odebranie głosu

Akt oskarżenia jest nie ścisły, bo nie miałem możności do wypełnienia tego co akt oskarżenia zarzuca mi. Pracę polityczną rozpocząłem dopiero w 1929 r., a wykonywałem ją nie wykraczając poza ramy statutu Partji.

W „Zamachu” udziału nie brałem. Był to wielki zaszczyt dla mnie, gdybym mógł być członkiem CKW. Wykonywałem te polecenia, które partja wydawała. 25 marca 1928 składałem przyjęcie do tego samego dnia sesję zamkniętą. Następna sesja otwarła mi oczy — a zwłaszcza najście oficerów na Sejm. Nie

przeczę, że kiedy grożono posłom i Konstytucji, wzywałem obywateli do odparcia ataku. Stwierdzam metodę, iż z przemówień agencji wylapują urywki dla wytaczania zarzutów i oskarżeń przeciwko działaczom opozycyjnym. Mało tego. Prokuratorja lwowska umorzyła przeciwko mnie sprawę, która jednak znalazła się w akcie oskarżenia. To są metody, któremi pokrywa się Brześć. To jest interpretacja hasła marsz. Piłsudskiego, że nie może być w Polsce zadużo nieprawości.

Tak jest, przygotowywałem Kongres

w Krakowie w myśl wezwania Partji, że należy odnieść się do wyborców w obronie Konstytucji. Ale jako gospodarz na którego władza włożyła odpowiedzialność za porządek na Kongresie nie mogłem brać udziału w obradach Kongresu.

W dalszym ciągu chciałem wskazać na sposób mego aresztowania, więzienia i przeprowadzania śledztwa. Aresztowano mnie w nocy, przemocą, prawie w negliżu...

Przew. Hermanowski: Odbieram panu głos.

Mec. Barcikowski: Czy w innym procesie byłoby do pomyślenia, że odbiera się głos oskarżonemu, który stwierdza, iż w stosunku do niego dokonywano bezprawia. Orzeczenie Sądu Najwyższego...

Przew. Hermanowski: Nie wolno polemizować z decyzją Sądu. Odbieram głos.

Mec. Berenson: Trzeba, żeby odbywał się w spokoju i powadze proces, któremu się przysłuchuje cała Polska. Proszę o wysuchanie Mastka, § 240 KPK, stanowi, iż jeżeli oskarżony donosi sądowi o popełnionem wobec niego przestęp-

stwie, jest obowiązkiem sądu nadać temu bieg.

Przew. Hermanowski: Nie jest po temu ani miejsce, ani czas.

Tow. Pragier mający kolejno złożyć oświadczenie prosi o zezwolenie przemawiania jutro.

Mec. Nowodworski prosi o odroczenie sprawy do jutra.

Przew. ogłasza przerwę do jutra do godz. 9,30 rano.

JESZCZE O ZABAWNYM „WPADUNKU” PISMA „SANACYJNEGO”

Przed kilkoma dniami zaznajomiliśmy naszych czytelników z niezmiernie zabawnym „wpadunkiem”, jaki spotkał „Pracę Społeczną”, organ „sanacyjnego” Związku Zaw. Pracowników. Ubezpieczeń Społecznych. Oto niejaki Michał Stobiecki, magister praw, nadesłał redakcji tego pisma artykuł p. t. „Upadek Socjalizmu” wymierzony przeciwko „cekwistom”. Pobieźny rzut oka wyścarka, by przekonać się, że mamy tu do czynienia z mistyfikacją, że autorowi szło o „nabicie w butelkę” panów redaktorów, o sprawdzenie ich inteligencji i pracowitości. P. Stobiecki widocznie dobrze zna redaktorów „sanacyjnych”, skoro artykuł wydrukowano. W poprzedniej wzmiance przytoczyliśmy szczegóły z pierwszej połowy tego artykułu, ale i druga część zawiera tyle perły humoru, na którym redaktorzy piśmka „sanacyjnego” nie „poznali się”, że nie możemy odmówić sobie przyjemności podania jej czytelnikom naszym. Nieoceniony p. Stobiecki pisze:

„Wojna wzbudziła nowe talenty i nowe pragnienia. Na polach Flandrii, pod Verdun rozdził się nowy świat. W Italii tworzył Villifredo Pareto (Pareto tworzył w Szwajcarii. Nasz przyp.) swoją teorię elit. Młodsze pokolenie intelektualnej elity francuskiej (de Mun, Courbet, Froissard, Ney) śmiało podniosło głowę i głosi „gaspacemu światu” nowe teorie (de Mun — to niezły już polityk i publicysta rojalistyczny, Courbet — głośny, niezły autor oddawna malarz (!) Froissard jest socjalistą, który przez jakiś czas był komunistą. Przep. nasz.).

„Wspomniany już przez nas Ney, najmłodszy z grupy integralistów, z niebywałą siłą, tak określa swój pogląd na istotę walk klasowych: „Państwo gromadząc olbrzymi zapas energii zbitej, staje na drogach przemysłowych, skoro nie potrafi nagromadzonej zasobów energii zużytkować w sposób podmiotowy a nie przedmiotowy”. Na temle rządzi się według Ney'a nowe zadania państwa, jako głównej siły energicznej, oczywiście państwa opartego na sprawnie i w kategoriach państwowych myślących grupach elit — związków zawodowych przedewszystkiem. W konkluzji swych bardzo charakterystycznych wywodów, Ney dochodzi do potęcia nauki, która nazywa się socjografiką i daje przytem w formie wykresów bardzo ciekawy obraz rozwoju stosunków społeczno-gospodarczych Europy. Jest to metoda, którą wielokrotnie rządy pomajowe zastosowały z dużym powodzeniem w swych pracach. (Aluzja do p. Bartla i jego wykresów. Przep. nasz.). Wywody Ney'a znalazły bardzo żywy odzwiek, t. j. może najbardziej charakterystyczny, w Stanach Zjednoczonych. Ruch ten nabrał w Stanach charakteru czysto praktycznego i zwiósze konstytucjonalizmem. Autoritet państwa w dziedzinie walki o prohibicję zawiódł na całej linii wywodzi Robert Johnson (znany aktor filmowy. Przep. nasz.), profesor uniwersytetu w Yale, wobec czego władza prezydenta musi być wzmocniona.”

Czy nie mamy racji, że artykuł Stobieckiego zawiera perły humoru? Czy nie można uśmieć się do tego, czytając o „socjografice”, która w Stanach Zjednoczonych przetrwała się na „konstytucjonalizm”? I co za paląca ironia pod adresem naszych „sanacyjnych” „konstytucjonalistów!”

Brawo p. Stobiecki!
Redaktorami „Pracy Społecznej” są pp. P. Gettel, M. Warczuk i S. Szewliński.

Przed strajkiem generalnym na Górnym Śląsku Obrzymi wiec protestacyjny górników, metalowców i pracowników umysłowych w Katowicach

(telefonem).

W ubiegłą niedzielę odbył się w największej sali na Górnym Śląsku: sal „Powstańców” w Katowicach olbrzymi wiec protestacyjny robotników i pracowników umysłowych górnośląskiego ciężkiego przemysłu.

Na wezwanie Centralnego Związku Górników, Związku Metalowców i organizacji pracowników umysłowych przybyły wielotysięczne tłumy, aby zaprotestować przeciwko obniżkom płac, nieuzasadnionym redukcjom i zamykaniu warsztatów pracy.

Sala nie mogła pomieścić wszystkich uczestników.

Wiec zgał tow. Kubowicz (Zw. Metalowców), do prezydium powołani zostali tow. tow. Chrószcz (górnicy) i Peske (pracownicy umysłowi).

Referaty o sytuacji gospodarczej i o miarach obniżenia płac przez kapitalistów hut i kopalń, oraz o złobnych skutkach ciągłych redukcji i zamykania war-

sztatów pracy — wygłosił tow. tow. Stańczyk, Topinek i Peske.

Trafne wywody mówców o zglubnej dla klasy robotniczej i całego kraju gospodarce kapitalistów — przerywali słuchacze wybuchami spontanicznego oburzenia.

Jednomyślnie uchwalono przedłożona przez tow. Stańczyka rezolucję, w której zgromadzeni stwierdzają, że jedyną odpowiedzią na obniżki płac i nieuzasadnione redukcje może być strajk generalny w całym przemyśle górnośląskim, a — gdy zaizdzie potrzeba — również i w zagłębiach Dąbrowskim i Krakowskim.

Rezolucja wzywa wszystkich robotników Górnego Śląska do przygotowania się, pod kierunkiem Związków Klasowych, do walki obronnej.

Rezolucję przyjęto burzą oklasków. Na salę wkradły się w czasie wiecu bojówka komunistyczna, oraz dwie bojówki „sanacyjne” i zaczęły przeskadzac

w czasie przemówienia tow. Stańczyka. Milicja górnicza natychmiast wyrzuciła bojówki z sali.

Wiec zakończony został w jaknajlepszym nastroju, wśród gwałtownych okrzyków przeciwko obniżkom płac i redukcjom, oraz „Niech żyje strajk generalny”.

Związki „sanacyjne” urządziły konferencję w „Tivoli”, na którą przybyli p. p. Moraczewski, Gardecki i Malinowski. Tak jednak mało ludzi przyszło na tę konferencję, że nie mieli oni do kogo mówić.

Robotnicy i urzędnicy udali się masowo na wiec związków klasowych.

W wtorek tow. tow. Stańczyk i Topinek, wraz z delegacją, wręczyli oficjalnie uchwały niedzielnego wiecu p. Komisarzowi demobilizacyjnemu w Katowicach.

CO SŁYCHAĆ NA ŚWIECIE

BUNT NIEMIECKICH MARYNARZY.

Z Hamburga donoszą, że nadeszły tam wiadomości o nowym buncie marynarzy na okrętach niemieckich, stojących na kotwicy w porcie odeskim.

Wymieniane są okręty „Askania”, „Biskaya” i „Juliusz Schindler”. Na czele zbuntowanych marynarzy stanął młody oficer „Askantji” Kapitan jednego z okrętów, który próbował interwenjować, został przez marynarzy postrelony. Kiedy w końcu udało się wyprowadzić okręty z portu, 34 zbuntowanych marynarzy odplynęło na ląd i pozostało w Odesie.

ZŁOTO WCIAŻ PLYNIE DO FRANCJI

Na pokładzie parowca „Dresden”, który zawiązał do Cherbourg, przybyły 232 beczki złota, wartości 400 milionów franków. Złoto to jest przeznaczone dla banków paryskich. Oczekiwane są dalsze transporty złota, które mają przyjeść dzisiaj na statkach „Nowy York” i „Milwaukee”.

ŚMIERĆ TRZECH LOTNIKÓW ANGIELSKICH.

W pobliżu Tidworth (Salisbury) zderzyły się dwa samoloty wojskowe. Jeden z lotników zdołał uratować się przy pomocy spadochronu, a trzech innych poniosło śmierć na miejscu. Oba aparaty zostały strzaskane.

POD RZĄDAMI DYKTATURY FASZYSTOWSKIEJ KWITNIE KOMUNIZM.

W Kownie odbyły się wybory do Kas Chorych. Wynik wyborów: 11 komunistów, 6 socjal-demokratów, 2 członków federacji pracy i 1 przedstawiciel listy polskiej.

NIENIUNKIONE SKUTKI

Cała bodaj socjalistyczna i demokratyczna Europa omawia w słowach bardzo ostrych proces brzeski.

Dobrze zasłużyli się „sanacji”. Trzeba podwoić subwencje dla rozłamowego związcisku „sanacyjnego” i jego piśmka.

Proletariat Przemysłu

Składa cześć swemu wodzowi tow. pos. Libermanowi

(Od naszego korespondenta).

W przeddzień procesu brzeskiego odbyło się w Przemyslu inauguracyjne zgromadzenie. Wielka sala teatralna Domu Robotniczego, galeria i balkony wypełnione proletariatem przemyskim. Blisko 2 tysiące osób.

Wiec zgał tow. Beluch, w prezydium zasiadł tow. Mikruta, tow. poseł Zygmunt Piotrowski. Zgromadzeni żywo reagowali na wywody, piętnując obecny system rządzenia kluki.

Długotrwałe owacje urządzone na wspomnienie nazwiska tow. dr. Libermana. W rezolucji uchwalonej jednomyślnie wyrażono cześć i przywiązanie swemu wodzowi od przeszło 30 lat, t. j. tow. posłowi Libermanowi.

Manifestacyjny wiec zakończył się w podniosłym nastroju wśród pieśni „Czerwonego Sztandaru”.

Przez zemstę spowodował pożar i popełnił samobójstwo

Michał Kopeć, rolnik z Żulina (pow. Stanisławów) podpalił w tejsze wsi szopę Wasyla Kowala. Pożar rozszerzył się, przyczem spłonęło ogółem 5 budynków.

Sprawca, po dokonaniu zbrodni, powiesił się we własnej stodole.

Powodem podpalenia był zatarg sąsiedzki.

Zatarg w Spółce Brackiej w Tarnowskich Górach

W Katowicach odbyło się posiedzenie komisji arbitrażowej na którym rozpatrywano sprawę wypowiedzenia przez Spółkę Bracką w Tarnowskich Górach umowy o pracę pracowników umysłowych tejsze spółki.

Decyzji żadnej nie powzięto, ponieważ Spółka Bracka zobowiązała się wszcząć w ciągu dni 10-ciu rokowania z związkami zawodowymi pracowników umysłowych co do zawarcia nowej umowy.

KAMPANJA WYBORCZA ROZPOCZĘTA.

„Centrolew” rozpoczął już kampanję wyborczą wiecami w Przemyslu: 11.X z b. posł. Pawłowskim i tow. dr. Grosfeldem, 23.X zgromadzeniem dla delegatów chłopskich, na którym przemawiali: pos. W. Witos, Brodacki, ks. Pannaś i Gruszka, 25.X wiecem i konferencją tow. posła Z. Piotrowskiego i tow. Grosfelda.

Wszystkie te zebrania były tłumne. Zaś na zebraniu sanacji w Przemyslu 25.X z posłem Burdą — przyszło 60 osób, a na wiec b. posła Garlickiego — 25 osób.

Kampanja wyborcza „Centrolewu” toczy się pod znakiem protestu przeciw rządowi „pomajowym”, przeciw Brzeskiemu, przeciw gospodarce.

KONFISKATY

Ostatni numer „Nowego Głosu Przemyskiego” został skonfiskowany za wywiad z tow. posłem Libermanem.

Niedzielnny „Dziennik Ludowy” uległ konfiskacie za artykuł wstępny, omawiający proces brzeski, oraz za powtórzenie nieskonfiskowanego listu profesorów uniwersytetu krakowskiego, protestującego przeciw metodom brzeskim. Środowy numer „Dziennika Ludowego, został skonfiskowany.

Ostatni numer (56) „Złotej Muchy” został również skonfiskowany.

Komunikat

Niniejszym podajemy do wiadomości, że na zasadzie uchwały Egzekutywy OKR, PPS, w Lublinie z dnia 21 b. m. członek Chełmskiej Organizacji PPS i prezydent m. Chełma — Stanisław Gut, został zawieszony w prawach członka do czasu ostatecznego wyjaśnienia sprawy zarzutów postawionych mu w związku z przeprowadzoną rewizją gospodarki miejskiej Magistratu wogóle i postępowania prezydenta miasta w szczególności.

Sekretariat Generalny CKW, PPS.

DZISIEJSZE POSIEDZENIE SEJMU

Na porządku dziennym dzisiejszego posiedzenia Sejmu, które rozpocznie się o godz. 4 popołudniu, jest nowela do ustawy o obrocie cukrem, sprawa zatargów zbiorowych pomiędzy dozorcami domowymi, a kamienicznikami (wniosek Z. P. P. S.) oraz szereg pierwszych czytań.

KARJERA

Słynny p. Andrzej Czuma, skazany za działalność komunistyczną na rok ciężkiego więzienia, obecnie „działacz” BB. i „związkowiec” Moraczewskiego — rozpoczął ostatnio odsiadanie kary więzienia, po kilku jednak dniach, jak slychać został zwolniony w drodze łaski Prezydenta i mianowany „Komisarzem Kasy Chorych w Kole (II).

Sprawa ta jest zbyt poważna, aby mogła przejść bez wyjaśnienia.

Podrożenie telefonów

Z dniem 1 listopada r. b. wchodzi w życie podwyżka opłat za abonament telefonów, która obowiązywać będzie w ciągu pół roku.

Podwyżka wynosić będzie po zł. 1,50 miesięcznie od wszystkich kategorii abonamentów w Warszawie, Łodzi i Lwo wie oraz po zł. 1 od aparatów dodatkowych w tychże miastach.

W Lublinie, Białymstoku, Boryslawiu z zagłębiem naftowym oraz w Sosnowcu z zagłębiem węglowym — podwyżka wynosić będzie miesięcznie po 1 zł. od abonamentu i po 50 gr. od dodatkowego aparatu.

Ppłk. Ryszanek z Brześcia mianowany zastępcą dowódcy 21 p. piechoty

Jeden z oficerów z Brześcia, major Ryszanek, który po Brześciu awansował na podpułkownika, został obecnie mianowany zastępcą dowódcy 21 p.p. stcjonującego w Warszawie.

Sąd Najwyższy odrzucił protesty wyborcze

Dn. 26 b. m. w Sądzie Najwyższym rozpatrywane były dwa protesty wyborcze. Jeden z nich dotyczył wyborów do Sejmu w okręgu 62 — Lida, drugi — wyborów do Senatu w woj. pomorskim.

Oba protesty Sąd Najwyższy oddalił.

KRWAWA ARESZTOWANIE... Dwie osoby ranne

Posterunkowy policji państw, Michał Langenberger, będąc na służbie, spotkał we wsi Kreczowice (pow. Dolina) poszukiwanego przez władze za „dezercję i agitację komunistyczną” Iwana Hrynkiwa.

Hrynkiw, w chwili aresztowania, uderzył posterunkowego motyka, raniąc go w głowę i nogę. Do uciekającego posterunkowego strzelił z karabinu i ranił go w nogę. Pomimo to Hrynkiw uciekał dalej a schwytyany został dopiero przy pomocy jednego z mieszkańców wsi. Hrynkiwa odstawiono do szpitala powszechnego w Dolinie.

Dr. med. S. JERMOŁOWICZ SEKSUOLOG

Choroby, niedomoga i zaburzenia sfery płciowej. 157

SZKOLNA 8. Przyjmuje 10—2 i 5—7

Niepraktyczne oszustwo na rynku księgarskim

Należy rozprawić się ze swego rodzaju „szantażem”, jaki uprawiają nawet poważne wydawnictwa książkowe. Proszę zwrócić uwagę na okładkę. Spełnia ona bardzo poważną i różnorodną rolę: jest jednocześnie informacją i reklamą, ma za zadanie poznać czytelnika z treścią książki i zachęcić do kupna. W jakich niewłaściwych częstokroć sposobach spręga się te dwie role: ilustracja okładki, mająca w poglądowy sposób wprowadzić niejako czytelnika do danej książki, nie ufając jakgdyby gustowi swego klienta, ucieka się do umieszczania na okładce jakiegoś momentu zupełnie niezwiązanego, epizodycznie tylko wiążącego się z istotną treścią książki, albo też wręcz okłamuje czytelnika, częstując go oceną nie mającą nic wspólnego z fabułą i intencją danej książki.

Wulgarny niepomyślny rysunek, wyobrażający czułą lub zagniewaną parę na okładce książki, nic z taką parą nie mającą wspólnego, to obecnie rzecz zwykła, tak samo niezwalczana, jak psujące poczucie smaku krzykliwe re-

klamy, zapowiadające ukazanie się pięknych, artystycznych filmów. Podobną „burzą namiętności”, „orgią zmysłów” „szaleń serc” pragną wydawcy powiększyć grono czytelników.

Niedawno „Biblioteka Groszowa” wydała uroczą książkę H. Menville'a p. t. „Bestja Morska”. Bohaterem jej jest... kaszalot, a najciekawsze i najistotniejsze momenty polegają na zglębieniu zagadnień tego rodzaju: jak ten potwór reaguje na otaczający go świat, jak wygląda horyzont, widziany poprzez przyrządy jego szeroko rozstawionych oczu? Prócz kaszalotów występuje załoga pewnego statku, walcząca z przesładującą ją ową „bestją morską”. Posunięcia strategiczne obu stron — oto osnowa fabuły tej niezwykłej powieści.

Tymczasem wydawcy usiłują wzmocnić w czytelnika, że głównym motywem tego grubego tomu jest nieodzowne w ich mniemaniu dla powodzenia „cherchez la femme” (szukajcie kobiety!), czuła para bowiem (ludzka nie kaszalotia), wid-

niejąca na okładce zdaje się wolać: „Czytelniku nie zaglądaj do środka, bo cię nastraszy wieloryb! Patrz na mnie: 300 stron dreszczu miłosnego i upojenia serc”.

Prócz jedynej sceny zbiorowej, stanowiącej jakgdyby prolog w której rybacki modlą się za dusze zaginionych na morzu mężów, ojców i braci, w całej książce ani na lekarstwo kobiety; autorowi podobało się powołać w niej do życia tylko morze, marynarzy i wieloryby; o kobiecie ani słówka niema jej nawet w myślach marynarzy, walczących ze straszliwym niebezpieczeństwem „bestji morskich”.

O ile wiem — książka „nie poszła”. Największą część winy za to ponosi stanowczo ta mizdrząca się na okładce para, która przysiloniła tajemniczy niezglębiony dotychczas świat przed okiem nieobeznanego z dziwaczniemi praktykami czytelnika.

Albo inny przykład. Proszę sobie wyobrazić małeńką, nagą figurynkę ślicznej białej kobiety umieszczoną na tle ust śmiejącego się potwornie murzyna, którego zęby, obnażone w tym uśmiechu zdają się być kolumnami ołtarza chciwego, okrutnego bóstwa, a owa biała kobieta — składana mu ofiara. Taką okła-

dkę ma „Czarny Majestat”, Vandercook'a nie wiedzącego z pewnością nic o fantazji polskiego wydawcy.

Pomimo tych odstrasających akcesoryjów książka, jak się okazało arcyciekawa; opowiada historję czarnego władcy San Domingo, króla Henry Christophe, głównie zaś dzieje wojen, prowadzonych przez Napoleona z tym „Czarnym Majestatem”. Podkład jej jest ściśle historyczny, przeważnie pomimo niedawnych stosunków dziejów nieznanymi. Wstępu do tej historycznej egzotyki bro ni przed polskim czytelnikiem wulgarna, wypaczająca sens zjawienia się tej książki, okładka. „Czarny Majestat” przeczytałam z wielkim zainteresowaniem i bardzo uważnie. Z całą stanowczością i pewnością zaświadczam, że król Henry Christophe na żadnej kartce „Czarnego Majestatu” nie miał ochoty ani zamiaru połączyć żadnej białej kobiety, i nie uciekając się już do żartu, trzeba stwierdzić, że gigantyczne zapasy wywołonych od niedawna czarnych niewolników z bezwzględny białym zaborcą, że obrazy walki o pięknie i mądrze wyzyskana, a straszliwie drogą okupioną wolność, naprawdę nie mają nic wspólnego z tchnącym sadyzmem i... niewybrednością obrazkiem z okładki. Absolutnie ani słówkiem nie upoważni-

autor pomyslowego rysownika do stwarzania cudaczego rebusa, zdołającego tak niefortunnie jego książkę w polskim wydaniu.

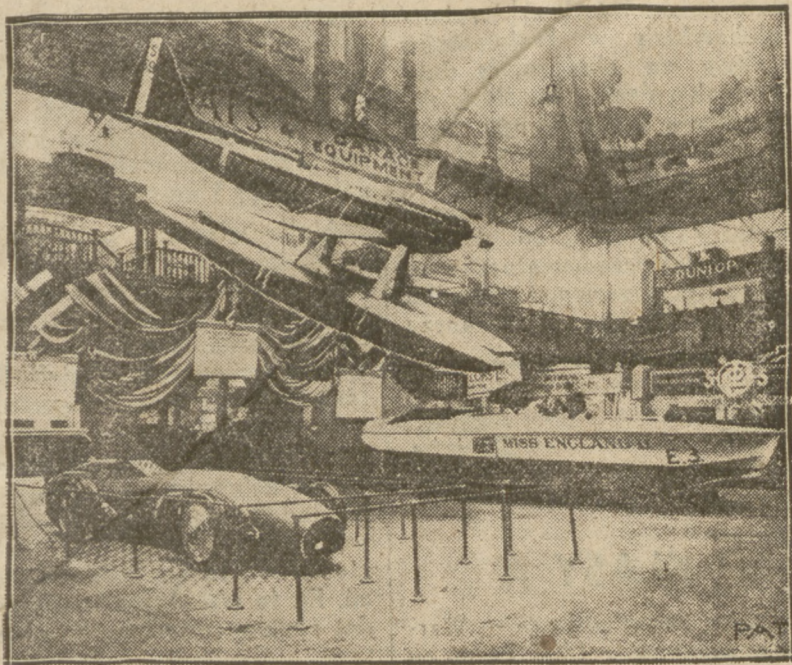
Przykładów takich niestety nie brak. Bardzo często, pożyczając komus książki, uprzedzam: proszę nie zważać na okładkę nie ma ona nic wspólnego z zawartością książki, która godna jest przeczytania.

Niechaj się wydawcy zastanowią, co będzie, jeśli się nie znajdzie taki pierwszy odważny, czy też doświadczony przez przypadek czytelnik, który pomimo wprowadzającej w błąd okładki książkę przeczyta, zaaprobuję i innym poleci? Szukający wartościowej lektury odwróci się z niesmakim, nie wiedząc że został oszukany, a polujący na wulgarno-erotyyczne tematy po przejrzeniu takiego „Czarnego Majestatu” właśnie będzie się uważał za poszkodowanego. Nie praktyczna, chybiająca celu gra.

Najrozsądniej byłoby brak dobrych pomysłów ilustracyjnych zastąpić czysto graficznym ozdobieniem okładki. Nie widząc na wstępie straszaka, czytelnik łatwiej zapewne oceni wartość książki, nie narażając przytem na szwank ani dobrego smaku ani zautania względem wydawcy.

Natalja Zarembina.

3 maszyny które potrafią przebyć 1300 klm. w przeciągu godziny

W Olimpij - Hall w Londynie odbywa się obecnie wystawa obiektów, przy pomocy których zdobyte zostały wszelkie rekordy światowe. W specjalnym stoisku budzą główną sensację samolot „Bluebird” własność Malcolma Campbell'a, łódź motorowa „Miss England II”, na której Kaye Don zdobył światowy rekord szybkości oraz dzisiaj

już sławny hydroplan „S.6.B.”, na którym por. Stainforth zdobył najwyższą szybkość świata, przeszło 700 klm, na godz. Łącznie trzy te maszyny mogą przebyć 1300 klm. w przeciągu godziny. Na ilustracji naszej widzimy stoisko wystawy z trzema najszybszymi „wehikułami” świata.

Dziś w Radio

11.40 — 11.55 Przegląd Prasy. 11.58 — 12.05 Sygnał czasu. 12.05 — 12.10 Odczytanie programu na dzień bieżący. 12.10 — 12.15 Komunikat PIM-a. 12.15 — 13.15 Muzyka z płyt gramofonowych. 13.15 — 14.45 Przerwa. 14.45 — 15.05 Muzyka z płyt gramofonowych. 15.05 — 15.15 Komunikat gospodarczy. 15.15 — 15.20 Komunikat harcerski. 15.20 — 15.25 Przerwa. 15.25 — 15.45 „Skrzynka pocztowa”. 15.45 — 15.50 Komunikat dla żegluga i rybaków. 15.50 — 16.15 Muzyka z płyt gramofonowych. 16.15 — 16.20 Przerwa. 16.20 — 16.40 Odczyt p. t.: „Kim był dżabeł wenecki” — wygł. prof. Henryk Mościcki. 16.40 — 16.50 Muzyka z płyt gramofonowych. 16.50 — 16.55 Komun. Tow. do Zachęty Hodowli Koni w Polsce. 16.55 — 17.10 Lekcja języka angielskiego. 17.10 — 17.35 „Dusza współczesnej Francji” — wygł. p. R. Zrębowski. 17.35 — 18.50 Muzyka lekka. 18.50 — 19.15 Rozmaitości. 19.15 — 19.25 „Skrzynka pocztowa rolnicza”. 19.25 — 19.30 Odczytanie programu na dzień następnego. 19.30 — 19.45 Płyty gramofonowe. 19.45 — 20.00 Prasowy Dziennik Radiowy. 20.00 — 20.45 Muzyka lekka. 20.45 — 21.00 Kwadrans literacki. 21.00 — 21.15 Pogadanka feljetonowa. 21.15 — 22.30 Koncert ze Lwowa. 22.35 — 22.40 Komunikaty. 22.40 — 22.45 Wiadomości sportowe. 22.45 — 23.00 Odczyt prof. Kaz. Roupperta. 23.00 — 24.00 Muzyka lekka i taneczna z restauracji „Gastro-nomja”.

Zmiana godzin urzędowania

Z dn. 1 listopada b. r. wchodzi w życie we wszystkich urzędach państwowych zimowy czas urzędowania.

Czynności urzędowe zaczynają się będą o godz. 8.30 i trwać będą do godz. 15.30 w sobotę zaś do godz. 14-ej. Zimowy czas urzędowania obowiązywać będzie do dnia 31 marca 1932 roku.

Zajście w restauracji

Przy ul. Zielnej 3 w restauracji „Bar 3” należącej do Jana Masłowskiego, pomiędzy kilku podchmielonymi gośćmi wynikła sprzeczka, a następnie awantura. Poszły w ruch szklanki i butelki.

Kilku uczestników awantury wyskoczyło oknem z parteru na podwórze od strony ul. Chmielnej 48, poczem ukryli się za śmietnikiem. Wskutek ciemności jeden z awanturników rzucił się z butelką na pomocnika dozorcę Józefa Kamińskiego. W tej chwili ktoś krzyknął: „To nie ten!” i tym sposobem Kamiński ocalał.

Na miejsce przybył policjant 8 komis., który zajście zlikwidował, wzywając Pogotowie, którego lekarz stwierdził iż 27-letni Marjan Siemiński, kucharz otrzymał z rany tłuczone głowy. Po opatrunku pozostał S. na miejscu. Zajście wynikło o jakas kobiecie.

majestic DZIŚ arcydzieło reżys. AUGUSTO GENIY
nowy świat 43, p. 6

MILÓŚĆ ŻORZETY
(Les amours de minuit)
W rolach głównych: DANIELA PAROLA PIOTR BACZEW
RYTMI TEMPO! NAPIĘCIE! SZAŁ KANKANA!

COLOSSEUM Pocz. o g. 6
Płomienna Meksykanka **LUPE VELEZ**
W FILMIE
„Kobieta z bruku”
W pozostałych rolach: JETTA GOV'AL WILLIAM BOYD
MAŁA SA A: P. 5, 7, 9, 15, niedz. o 3
BEBE DANIELS „CÓRKA ZORRY”
Dla młodz. dozwolone Ceny zł. 1 i 1.50

Dźwiękowy Kinoteatr MIEJSKI
Początek godz. 6.30. Niedziele i święta 5 pp

MILJON

NADPROGRAMY DŹWIĘKOWE

KINO **ZNICZ** Śniadeckich 5
REWJA Po raz ostatni w Warszawie

„URODA ŻYCIA”

NA SCENIE najcudowniejsza rewja p. t.

„JAZDA NA GAPE”

Z udziałem całego zespołu pod kier. STANISŁAWA WOLIŃSKIEGO

Uwaga. Wszyscy do Znicza. Znicz dla wszystkich.

„ATLANTIC” Chmielna 35.

P. 4, 6, 8, 10, 10

10-ciu z PAWIAKA

UWAGA: Na pierwszy (g. 4) i na ostatni (godz. 10) seans

CENY ZNIŻONE.

Dla młodzieży — specjalne ulgi.

KINO FILHARMONJA

Pocz. 6, 8 i 10

Clive Brook

Conrad Nagel

Anna Harding

w pięknym nastrojowym filmie dźwiękowym pod tytułem

„BUNT MŁODOŚCI”

Co wyświetlają kina?

- ADRIA PALACE: „Triumf waleca”.
- ATLANTIC: „Dziesięciu z Pawiaka”.
- APOLLO: „X 27” z Marleną Dietrich.
- COLOSSEUM: „Spóźniony romans”.
- W malej sali: „Budujemy na kredyt”.
- CASINO: „Salto Mortale”.
- CAPITOL: „Rok 1980”.
- CZARY: „Napowietrzni piraci”.
- CRISTAL: „Więzienie z Sing-Sing” i „Biały Veil”.
- FORUM: „Tajemniczy Dżem” i „Niezapłacone radio”.
- FILHARMONJA: „Bunt młodości”.
- HELJOS: „Noce marokańskie”.
- HEL: „Panienska z chmur” i Rewja.
- KOMETA: „Okręt straceńców”.
- LUX (Elektoralna 21): „Niewolnica miłości” ze Smosarską i Węgrzynem.
- LOTOS: „Wiejskie grzechy”.
- MEWA: „Znajoma z wagonu sypialnego” i „Żeński bataljon śmierci”.
- MIEJSKI: „Miljon”.
- MAJESTIC: „Miłość Żorzety”.
- PAN: „Rok 1980”.
- PALACE: „Bomby nad Monte Carlo”.
- POPULARNY (Radna 14): „Motyl brukuwy”.
- ROXY: „Mężczyźni bez kobiet”.
- ŚWIATOWID: „Wesoły porucznik”.
- SOKÓŁ: „Afryka mówi”.
- SPLENDID: „Przedślubny grzech”.
- STYLOWY: „Rozwódka”.
- TECZA: „Król bulwarów”.
- TOMBOLA: „W maleńkiej kawiarence”.
- TON: „Melodia serc”.
- URANJA: „Yekichi drwa”.
- UCIECHA: „Powrót do życia”.
- WISŁA: „Ostatni monarcha” i rewja.
- ZNICZ: „Uroda życia”.

Okrycia damskie, je-sienne od 45 zł., zimowe od 85, futra od 150 oraz przyjmuje wszelkie przeróbki zamówienia, pracownia krawiecko-kuśnierska. Hłza 54 — 2.

„ATENEUM” jest teatrem ludzi pracy

Buenos Aires — stolica Argentyny

Buenos Aires jest stolicą Argentyny i posiada dziś blisko 1,700,000 mieszkańców. Położone jest nad oceanem Atlantyckim przy ujściu Rio de la Plata; jest ono największym miastem portowym i handlowym w Ameryce południowej. Założone zostało w r. 1580 i stanowiło rezydencję wicekróli hiszpań-

skich od 1776 do 1910 roku. Posiada ono dużą ilość pamiątkowych i okazałych budynków.

Ilustracja nasza przedstawia wspaniały gmach parlamentu argentyńskiego, zbudowany około 1880 roku gdzie zbiera się obecnie t. zw. „kongres narodowy”.

Co grają w Teatrach

TATR „ATENEUM”. Dziś ostatnie przedstawienie „Senatu szaleńców”. We czwartek premiera „Szkoły obłudy” Romaina z Jaraczem.

TEATR POLSKI Z powodu próby generalnej teatr nieczynny. Jutro premiera „Romeo i Julii”.

TEATR MAŁY. Dziś komedia francuska „Azais” z K. Junoszą-Stepowskim i M. Maszyńskim.

DZISIEJSZA PREMIERA W TEATRZE NA CHŁODNEJ. W Teatrze na Chłodnej odbędzie się dziś premiera przemijającej sztuki p. t.: „Świerszcz za koniem” według powieści Karola Dickensa.

Mało jest sztuk w literaturze światowej, któreby tak bezpośrednio przemawiały do serca ludzkiego, jak ta wzruszająca historia, opowiedziana przez wielkiego powieściopisarza angielskiego; tem też tłumaczy się jej niezwykle sukces sceniczny.

Główne role grają pp.: Jarkowska, Kornacka, Bonecki, Dominiak i Neubelt. W innych rolach wystąpią pp.: Munclingrowa, Oranowska, Rutkowska Zielińska i Maliszewski.

Inscenizacja i reżyserja Aleksandra Węgiełka. Dekoracje Stanisława Słwińskiego. Ilustracja muzyczna Ludomira Rogowskiego. Teksty piosenek Józefa Relidzińskiego. Kierownictwo muzyczne Karola Szustra.

TEATR „NOWOŚCI”. Dziś operetka i. Kalmana „Fijolek z Montmartre”.

KABARET KOMIKÓW „BANDA”. Codziennie rewja inauguracyjna „Ta banda pięknie gra”.

TEATR „MORSKIE OKO”. Codziennie rewja inauguracyjna „Hallo! Ameryka!”.

„SPRAWA DREYFUSA” W MELODRAMIE. Pełen inicjatywy, ruchliwy teatr „Melodram” pod kierownictwem L. Schillera w dalszym ciągu swej kampanji artystycznej zaprezentuje publiczności warszawskiej długo oczekiwany reportaż dramatyczny p. t.: „Sprawa Dreyfusa”, sztuka Rehfischa i Herzoga zdobyła olbrzymi sukces na scenach europejskich. Przypomniano sobie sprawę, która z końcem ubiegłego stulecia i początkiem naszego poruszyła świat cały. Bohaterami jej bowiem obok niewinnie oskarżonego o szpiegostwo kpt. Dreyfusa i bohater-skiego oficera sztabu generalnego Picquarta byli reprezentanci francuskiej elity inte-

ktualnej, ludzie tej miary co Zola, Jaures, Clemenceau i Anatol France. Wszystkie te postacie prowadzą również akcję dramatyczną w tej niezmiernie ciekawej i silnej sztuce.

Reżyser Edmund Wierciński, chlubnie znany z wprowadzenia na scenę polską „Sprawy Dantona” Przybyszewskiej przystąpił do realizacji tego niezmiernie skomplikowanego technicznie, a na gruncie naszym zupełnie nowego widowiska.

Role główne spoczywają w ręku pp. Małanowicz, Dziewońskiej, Zyczkowskiej, Machalskiego, Chodeckiego, Krzemieńskiego, Kondrada, Krasnowieckiego, Strzeleckiego i Wiercińskiego.

Na scenie występuje 60 osób w cywilnych i wojskowych kostjumach, wykonanych ściśle podług wzorów historycznych.

Dekoracje do 3 obrazów komponuje Wł. Daszewski.

Zainteresowanie wśród szerokich warstw publiczności od dawna niewidziane.

NOWY ANANAS. Ostatnie przedstawienie rewji pod tytułem: „Podatki w naturze”.

W czwartek dnia 29 b. m. premiera sensacyjnej mozaiki p. t.: „Od Adama i Ewy” z udziałem całego zespołu z J. Hryniewicką, H. Rapacką, Hanką Runowiecką, Belskim, Borońskim i Jastrzębcem na czele.

TEATR „MIGNON”. Codziennie rewja „Szukasz żony — wstąp na chwilę”.

TEATR „WESOŁE OKO”. Codziennie rewja „Bez paszportów i wiz”.

OPERETKA W „HOLLYWOOD”. Codziennie operetka „Incognito” z L. Messal.

TEATR DLA WSZYSTKICH. Codziennie w lokalu Robotn. Tow. Przyjaciół Dzieci jednoaktówka Rydla p. t.: „Z dobrego serca” i dwuaktowa farsa Gella p. t.: „Swatka”. Początek o godz. 8 wiecz.

CECYLJA HANSEN W KONSERWATORJUM. Dziś daje w sali Konserwatorium niezmiernie interesujący i urozmaicony recital skrzypcowy światowej sławy skrzypczka Cecylja Hansen.

Robotnicy popierają swoje pismo

ECHA STRASZNEJ KATASTROFY LOTNICZEJ NA OCEANIE

Dwaj lotnicy niemieccy wystartowali niedawno z pokładu parowca „Bremen” w kierunku Nowej Szkocji i zaginęli bez

śladu. Obecnie rybacy wylowili trupy lotników oraz szczątki zniszczonego aparatu.

WARUNKI PRENUMERATY: w Warszawie z odnośnieniem miesięcznie zł. 5.40, bez odnośnienia zł. 4.70, na prowincji miesięcznie zł. 5.40, zagranicą zł. 8.—. Za zmianę adresu 50 gr. **CENY OGŁOSZEŃ:** Za wiersz wysokości 1 milimetra w tekście gr. 50, zwyczajnie gr. 20, komunikaty i nadesłane gr. 80, nekrologi do 60 mm. gr. 20, powyżej 60 mm. gr. 30, drobne za wyraz gr. 20. **Poszukiwanie i zaofiarowanie pracy bezpłatnie.** Ogłoszenia tabelaryczne o 50 proc. drożej. Ogłoszenia zagraniczne o 50 proc. drożej. Układ ogłoszeń w tekście 5-szpaltowy, układ zwyczajnych — 10-szpaltowy. Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada.